

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

club X

HIGHEST BIDDER

WALL STREET JOURNAL & USA TODAY BESTSELLING AUTHORS

LAUREN LANDISH
WILLOW WINTERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KULÜP X
EN YÜKSEK
TEKLİF VEREN

LAUREN LANDISH
WILLOW WINTERS

Telif hakkı© 2016 Lauren Landish & Willow Winters.

Tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı© Lori Jackson Design

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye olgun temalar, sert bir dil ve cinsel durumlar içermektedir. Olgun okuyucular için hazırlanmıştır.

Tüm karakterler 18 yaşından büyüktür ve kan bağı yoktur ve tüm cinsel eylemler rızaya dayalıdır.

CONTENTS

[Kulüp X Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Yazarlar Hakkında](#)

CLUB X

BY LAUREN LANDISH & WILLOW WINTERS

PROLOGUE

LUCIAN

■ Yavaşça odayı adımlıyor, ayakkabılarımın yere çıkardığı sesin onu ürkütmesine izin veriyorum. Gözlerim Dahlia'nın üzerinde, her hareketini izliyorum. Geldiğimi anladığında nefes alış veriş hızlanıyor.

onun için geri. Gözleri bağlıyken, el ve ayak bilekleri yatağa bağlıyken ve karnının üzerinde yatarken, tamamen benim merhametime kalmış durumda ve bunu biliyor.

Onun bağlı ve beni bekleyen görüntüsü çok cezbedici. İnlememi geri çekmeye zorluyorum.

Beni beklerken solgun, süt gibi teni tümüyle gözler önünde. Onu kasıtlı olarak bu şekilde, bu özel pozisyonda bıraktım. Artık hareket etmemesi, mücadele etmemesi gerektiğini biliyor. Beni itaatkâr bir şekilde beklemeyi biliyor ve dahası, *bundan zevk* alıyor.

Tahta raket tenini hafifçe sıyrıyor ve ardından kalçasında tüyler diken oluyor. Tüyler kışının kıvrımına kadar uzanıyor ve nefesini içine çekerken omuzları yükseliyor. Vücudu geriliyor ve dudakları aralanarak yumuşak bir inilti çıkarıyor. Ne olacağını biliyor.

Bunu *hak etti*.

Bana yalan
söyledi.

Ve cezalandırılacak.

Bunun kendi iyiliği için olduğunu bilmiyor. Bilmeli ama henüz farkına varmadı.

Bunu sadece onun için yapıyorum. Buna *ihtiyacı var*.

İyileşmeye ihtiyacı var ve ben ona nasıl yardım edeceğimi biliyorum. Raket havada savruluyor ve yemyeşil kışına çarpıyor, nefesi kesilirken parlak kırmızı bir iz bırakıyor, elleri bileklerindeki bağları kavıyor. Amının hiçbir şeyin etrafında kenetlenmemesini izliyorum, bu da sikimi daha da sertleştiriyor.

Yakında.

Kontrolümü zar zor sağlayıp kışını nazikçe yoğuruyorum, hissettiğini bildiğim acıyı yatıştırıyorum. "Bana neden yalan söylediğini söyle, hazine," diye fısıldıyorum kulağının dibine, dudaklarım hassas tenine zar zor dokunuyor.

"Özür dilerim," diye şehvetle inliyor. Özür dilemesini istemiyorum. Ne yaptığının farkına varmasını istiyorum. Bunca zaman bunu benden neden sakladığını bilmek istiyorum. Bana yalan söyleyemeyeceğini öğrenecek. Yalan söylemesi için bir sebep yok.

Şaplak! Küreği diğer yanağına indiriyorum ve dudaklarından boğuk bir çığlık çıkarken vücudu sarsılıyor, amı uyarılmayla parlıyor.

"İstediğim bu değildi, hazine." Ses tonum alaycı. Benim zaten bildiğim şeyi fark etmesi gerekiyor. Bunu itiraf etmesi gerekiyor. Bana ama en çok da kendine.

Bir an için ondan uzaklaştım ve onu raketin acısıyla yatakta kıvranmaya bıraktım.

İlişkimizin bu noktaya geleceğini tahmin etmemiştim.

Başlangıçta bunun eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Benim için bir çeşit stres atma yöntemi.

Ama işler değişti.

Onu açık artırmadan aldım ve şimdi . Bütün bir ay boyunca benim. Ama günler uçup gitti ve sözleşme neredeyse bitti.

Biraz daha zamana ihtiyacım var.

Bunu düzelteceğim. Hazinemi iyileştireceğim.

Yapacağım son şey olsa bile, ona ihtiyacı olanı vereceğim. İkimizin de ihtiyacı olanı. O güzel dudaklarını ayırıyor ve göğsümde umut çiçekleri açıyor.

Söyle, bana umutsuzca söylemek istediğin şeyi söyle.

Ama ağzı kapanıyor ve hareketsiz kalıp sabırla daha fazlasını beklemeden önce çarşafların üzerinde hafifçe kayıyor.

Kolumu geri çekip kendimi sabitliyorum.

Yakında farkına varacak. Benim kırık hazinem. Yakında *iyileşecek*, ama bu artık benim için yeterli olmayacak. Daha fazlasını istiyorum.

Şaplak!

BÖLÜM 1

LUCIAN - BİRKAÇ HAFTA ÖNCE...

■ Ofisimin köşesindeki püsküllü deri koltuğun koluna bıraktığım ceketime bakıyorum. Bu lanet binadan çıkıp eve gitmeliyim ama hiç istemiyorum. Hiçbir şeyim yokmuş gibi beni bekliyor. Daha fazla çalışmaktan başka yapacak bir şey yok.

Evim için bir servet harcadım. Her bir donanım parçasını özenle seçerek ve her bir odayı titizlikle kendim tasarlayarak sıfırdan inşa ettim. Ama artık oraya geri dönsem bile umurumda değil.

Soğuk ve cansız. Boş.

Kaşlarım çatılıyor ve dudaklarımdan sinirli bir iç çekiş çıkıyor. Çalışmaya devam edebilirim. *Her zaman bekleyen daha fazla iş vardır.*

Çenemi sıkıyorum ve bilgisayarımın kilidini açmak için şifreyi yazıyorum, tuşların hafifçe vurulması beni rahatlatıyor. Rahatlatıcı bir ses. Ama sadece bir an için.

Ekran aydınlandığında ve masaüstünde kalan e-postalar penceresine göz attığımda, neden bu kadar berbat bir ruh hali içinde olduğumu hatırlayıp öfkeleniyorum. Gözlerim en son e-postaya iliştilmiş avukatın ismine odaklanıyor. İşte bu yüzden bu kadar kızgın ve öfkeliyim.

Sülüklerin sürekli bana dava açmasından bıktım. Hak etmedikleri bir parçamı almaya çalışıyorlar. Davaların çoğu beni rahatsız etmiyor. Bu da beraberinde

bölge. Ama *ailem* ve *eski karım*? Bu beni paramparça ediyor ve onlara karşı bir şeyler hissetmiş olmaktan nefret ediyorum. Bir zamanlar onlara karşı bir şeyler hissetmişim, uzun zamandır soğumuş olduğum duygular.

Şimdi sadece öfke var.

Bunu daha önce de denediklerini ve başarısız olduklarını bildiğim için kendimi tutuyorum. Denemeye devam edecekler ve bu sinir bozucu ama onlara bir şey vermeyi reddediyorum. Dersimi zor yoldan öğrendim. Artık daha iyi biliyorum.

Yeni bir e-posta gelince gözlerim açıldı.

Kulüp X'ten.

Madam Lynn'den bir e-posta görmeyeli uzun zaman oldu. Ve kulübe adım atmaya daha da uzun zaman oldu. Başparmağım orta parmağımın ve işaret parmağımın uçlarına sürtünüyor, içinde ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.

Görüntüler gözlerimin önünden geçiyor ve kırbacın ete çarparken çıkardığı yumuşak sesleri ve İtaatkâr'ın dudaklarından zorla dökülen iniltiyi duyabiliyorum. Asla incitmek için değil, sadece zevk için. Kırbaçlar benim tercih ettiğim bir alet değil, geçmişte de böyle biliniyordum. Ama yine de bu anı dudaklarımın kenarlarını bir sırtışa dönüştürüyor. Parmaklarımı masaya vuruyorum, fareyi e-postanın üzerine getirip merakımdan tıklamadan önce mesajı açıp açmamayı tartışıyorum.

Postanızı kontrol edin, efendim.

Mesaja bir kahkaha atıyorum ve hemen masaüstü telefonumdan sekreterimi aramak için dahili telefon düğmesine basıyorum. Saat henüz beş değil, o yüzden hâlâ masasında olsa iyi olur.

"Evet, Bay Stone?" diye cevap veriyor ve sesi tatlı ve rahat bir havayla çıkıyor.

"Mektuplarımı getirir misin lütfen?" Soru gibi dursa da aslında soru değil. Sadece tek bir doğru cevap var ve o da bunu biliyor.

Linda "Elbette" derken hiç tereddüt etmiyor. Sesi biraz . Açıkça söylemek gerekirse Linda yaşlı; emekli olmalı.

Onun yerinde olsaydım, kibirli kıçına katlanmaktansa yapardım.

Yine de kalmadığı için mutluyum. Her yıl kalması için ona daha fazla para ödüyorum. Yüksek bir zam, orada burada bir hediye. Bu onu mutlu ediyor. İyi bir sekreter bulmak değerinden daha fazla iş. İşe başladığımda tam bir baş belasıydı. Linda iki aydan fazla tutabildiğim ilk sekreter ve artık ne yaptığını bildiğine göre, benim için dört yıldan fazla çalıştığına göre, yeni bir sekreter bulmaya niyetim yok. Bu yüzden bir istekte bulunduğumda, *lütfen* derim.

Gelen kutumda kalan e-postaları gözden geçiriyor, ofisimin kapısını usulca çalmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Genellikle kağıt postalarla uğraşmam. Tıpkı bu lanet e-postaların çoğu gibi, onlar da gereksiz. Onlarla ne yapacağını biliyor. Bu yüzden günlük olarak düzenleme ve eleme işini ona bırakıyorum. Kişisel postaları kendi takdirine göre teslim ediyor, genellikle hepsini getirmek için hafta sonuna kadar bekliyor, ama bu özel olanı hemen istiyorum. Beklemekle ilgilenmiyorum.

Kapının hafifçe vurulması küçük odada yankılanıyor ve saate bakıyorum. Sadece üç dakika geçmiş. *Fena değil, Linda.*

"İçeri gel," diye sesleniyorum ve o da hemen kapıyı arkasından kapatıyor. Hiç vakit kaybetmeden doğruca masama doğru yürüdü. Pembe tüvit etekli takımı oldukça pahalı görünüyor. Yanılmıyorsa bir Chanel. Son ikramiyesini iyi kullandığını görüyorum.

"Bu bugünden," diyor ve önüme küçük bir deste koyuyor, "ve bu-"

Onu durduruyorum, elimi sallıyorum ve küçük, kare, koyu kırmızı zarfı çıkarıyorum. "Gerek yok."

Kalan postaları topluyor, her şeyi bir araya getirmek için masaya hafifçe vuruyor ve "Başka bir şey var mı efendim?" diye soruyor.

Efendim ifadesini kullanması beni hazırlıksız yakaladı ve bir an için bu özel postayı gönderenin kim olduğunu bilip bilmediğini merak ettim ama yüzü pasifti. Ve bu bana ilk kez efendim demesi değil. Çalışanlarımın çoğu öyle der. Sadece Linda bunu diğerlerinden daha az kullanıyor.

Başımı sallıyorum ve "Hepsi bu kadar" diyorum. Gözlerinin etrafındaki çizgiler yumuşak ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var. Linda benimle uğraşmak zorunda olmasına rağmen hep gülümser. Benim sinirli hallerime katlanır. Kalmasını istememin nedenlerinden biri de bu.

Topuklarının üzerinde dönmeden önce başını sallıyor. Zarfı açmak için o gidene kadar bekledim.

Gidişini izliyorum ve kapının kapanışını dinliyorum, beni geniş ofisimde yalnız ve tek başıma bırakıyor. Tam da tercih ettiğim gibi.

Sonunda masamın üzerindeki mektup açacağıyla zarfı açıyorum ve üzerinde kalın bir X harfi bulunan siyah balmumu mührü tamamen görmezden geliyorum.

Kalın krem rengi parşömen zarif zarftan kolayca çıkıyor ve el yazısıyla yazılmış mesaj Madam Lynn'in güzel el yazısıyla yazılmış. Başka hiçbir şey olmasa bile, onun yeteneğine hayranım.

Sofistike senaryoyu okurken onun boğucu sesinin kulağıma fısıldadığını duyar gibiyim.

Efendim,

Bir müzayede düzenlenecek ve ben şahsen seni davet etmek istedim Lucian. Çok uzun zaman oldu ve ihtiyacın olduğunu biliyorum. Önce üyeliğini yenile.

Yakında

görüşürüz, L.

Mesajını alırken dudaklarımda asimetric bir gülümseme beliriyor. Ben bir Beyefendi olabilirim ama o kesinlikle bir Madam. Deri koltuğumda arkama yaslanıp parşömeni masaya vururken bir yandan da katılıp katılmamayı tartışıyorum.

Kulüp X'e gitmeyeli neredeyse bir yıl oldu. Bir İtaatkârım olmayalı daha da uzun zaman oldu ve bunlardan sadece birini aylık açık artırmalardan birinde satın aldım. En uzun süren oydu ama sadece zorunlu olduğu için.

Sıradan şeylerden uzaklaşmak için iyi bir fırsat olabilir. Gelecek vaat eden bir sanatçının siyah beyaz eskizleriyle kaplı arka duvara dalgın dalgın bakıyorum.

Karar veremedim masa telefonum çalıyor ve beni şimdiki zamana geri getiriyor. Sıkıntıyla öne doğru eğilip cevap veriyorum.

"Taş," diye cevap veriyorum.

"Lucian," diye kız kardeşimin sesi geliyor hattan. Parlak ve neşeli, küçük kız kardeşimin temsil ettiği her şey. Bubbly ona böyle denmesinden hoşlanıyor.

Ama onun mutluluğu bana bulaşmıyor. Ailemizin avukatından gelen lanet e-postaları okuduktan sonra olmaz. Bildiğinden şüpheliyim ve bu onun hatası değil.

Yine de bana onları hatırlatıyor. Keşke böyle olmasaydı. Keşke ikisini birbirinden ayırabilseydim ama yapamıyorum. Onu manipüle ediyorlar ve konuşmalarında bu konuya değinmeleri an meselesi. Kahretsin, şimdi aramasının nedeni ailelerimiz olabilir.

"Anna, nasılsın?" Ona rahatça soruyorum. Dinlerken parmağımı zarfın balmumu mührü üzerinde gezdiriyorum.

"İyi idim ama seni özledim..." diye devam ediyor, sesi uzaklaşıyor. Cevap vermedim. Her iki durumda da duygularımı itiraf etmek istemiyorum. Evet, kız kardeşimle iletişimi kaybetmek biraz acı veriyor ama o onlarla iletişimde kalmayı seçiyor. Bu kararı o verdi. Ve ben onlarla herhangi bir temas kurmayı reddediyorum.

"Çok uzun zaman oldu," diyor üzgün bir sesle ve sonra tonu yükseliyor. "Yakın bir zamanda öğle yemeği yemeliyiz."

Uzun bir nefes alıyorum, hiçbir şey için söz vermek istemiyorum. İş toplantısı olmadığı sürece öğle yemekleri hızlıdır. O zaman pek de öğle yemeği sayılmazlar. Ama bunun ötesinde, ona söyleyecek pek bir şeyim yok. Ona duymak istediği şeyleri söylemeyeceğim kesin.

"Belki yakında," diye cevap veriyorum sonunda.

Telefonda "Gerçekten hayır demek istediğinde böyle söylüyorsun" diye homurdanıyor. Sesi şakacı ve göğsümde sert bir kıkırdamaya neden oluyor. Sadece on dokuz yaşında olabilir ama Anna zeki bir kız. Onu inkar edemem. Ne kadar istesem de ona karşı bir zaafım var.

Öne doğru eğildim ve takvimimi açtım. "Perşembe yapabilirim."

"Anlaştık," diye hemen kabul ediyor ve telefonda gülümsediğini hissedebiliyorum. Onu mutlu edebilmek göğsümü ısıtıyor. Diğerlerinin aksine, o benden bir şey almıyor, almıyor, almıyor. Gerçekten sadece beni görmek istiyor.

"Ben de seni özledim, Anna."

"Buna gerek kalmayacak, çünkü sana mesaj atacağım ve Perşembe günü görüşeceğiz," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Konuşacağım. Sonra konuşuruz." Beni uzun soluklu bir sohbeta sürüklemekten önce aramayı hemen sonlandırıyorum. Bunu Perşembe günü de yapabilir, umurumda değil.

"Sonra konuşuruz. Seni seviyorum," diyor parlak bir sesle. " konuşuruz," diye cevap veriyorum ve telefonu kapatıyorum.

Bunu yaparken gözüm karta takılıyor ve onu alıp masamdan kalkıyorum, ceketimi koluma geçiriyorum ve oraya en son ne zaman gittiğimi düşünüyorum.

Club X'e ayak basmayalı uzun zaman oldu ve bir ziyaret için çok geciktim.

BÖLÜM 2

DAHLIA

God, keşke bu rengi giyebilseydim, diye düşünüyorum parmak uçlarımı masamın üzerinde duran zengin, kadifemsi mor kumaşın üzerinde yavaşça kaydırırken. Umarım ödül kazanacak bir kumaşa dönüşecek bir kumaş.

elbise. Nefesimi tutarak ve tasarıma katkıda bulunabileceğimi umarak içime çekiyorum.

Bu sezonun yeni moda rengi bu ve modellerin podyumda bu rengi sergilemesi an meselesi. Umarım ben de başarılı bir defilenin sonunda podyumda gururla yürüyen moda tasarımcılarından biri olabilirim. Bir gün.

Moru severim; muhtemelen en sevdiğim renkler arasında kırmızı ve siyahla birlikte ilk sıralarda yer alır. Sadece giyince iyi görünmüyorum. Kumaşı yavaşça masanın üzerine bırakıp düşünüyorum. Siyah bana daha çok yakışıyor ve muhtemelen bu yüzden dolabımın neredeyse tamamı siyah ve grilerden oluşuyor. Şu anda bile koyu ipek pantolon, gece yarısı renginde bir bluz ve kırpılmış siyah deri ceket giymiş, koyu kahverengi saçlarımı şık bir at kuyruğu yapmış halde Azrail'e modellik gibi görünüyorum.

Sanırım bu kadar çok siyah giymeyi bırakmalıyım, diyorum kendime, belki o zaman bu kadar depresif olmayı bırakırım.

Derin bir nefes alıyorum ve terapistimin hayatımdaki olumlu şeylere odaklanmam yönündeki tavsiyesine uyarak bu düşünceden sıyrılıyorum. Siyah zayıflatıyor olabilir ama

ruhlara hiç iyi gelmiyor. Az önce renkler ve bunların ruhsal durum ve ruh hali üzerindeki etkileri üzerine bir çalışma okudum. Küçük bir kahkaha attım. Moda Geliştirme Tarihi dersimde test edilmek için garip bir şeydi ama göz açıcıydı.

Yine de bugün harikaydı. Aslında son iki hafta bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Büyürken modaya büyük ilgi duyardım. Christian Dior, Gucci, Prada, Michael Kors, aklınıza ne gelirse. Eğer bir adı varsa, onu giymek isterdim. Kumaşları kesmeyi ve onları dikerek muhteşem elbiseler yapmayı hayal ederdim. Annemin bana aldığı en sevdiğim hediyelerden biri bir çizim defteri ve eskizler için kocaman bir renkli kalem setiydi. Tüm defteri sadece bir ay içinde doldurmuştum.

Zamanla bu saplantım moda dünyasında çalışmak gibi ömür boyu sürececek bir hayale dönüştü ve birkaç hafta öncesine kadar bu hayalim asla gerçekleşmeyecekmiş gibi görünüyordu. Ama sonunda kapıdan içeri adımımı attım ve bu fırsatın parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim.

Şimdi burada, Explicit Designs'ın en üst katında kendi ofisimde oturuyor, şehirdeki en gözde stajlardan birinde çalışıyor ve dileğimi gerçekleştiriyorum. İnanılmaz bir şey. Cidden, bu işi kesinlikle seviyorum. En yeni tasarımları ve modayı görme, ilginç ve enteresan insanlarla tanışma ve bu muhteşem kreasyonların yaratım sürecine dahil olma fırsatı buluyorum. İşlerin nasıl sonuçlandığı çok komik.

Özellikle de neredeyse pes ettiğimi düşünürsek.

Bir endişe dalgası midemi bulandırıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Her şeyi terk etmeye ne kadar yakın olduğumu, karanlığın beni ele geçirmesine ne kadar izin verdiğimi bilmek beni ürpertiyor. Bunu düşünmek beni ürpertiyor ve istenmeyen düşünceleri uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Bu sürekli bir savaş. Karanlık düşünceler her zaman zihnimin gölgelerinde bekliyor gibi görünüyor - beni takip ediyor, bana musallat oluyor ve sonra tam da her şeyin yolunda gittiğini düşündüğüm anda saldırıyor.

Ama artık her şey daha iyi, kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Ve mutlu olmaya odaklanmam gerekiyor.

Bir çınlama sesi beni hayalimden çekip çıkarıyor ve başımı kaldırmama neden oluyor. Camdan patronum, tanınmış moda tasarımcısı Debra Ferguson'u görüyorum.

Ofisimin penceresinde, eşyalarını topluyor ve gece için toplanmaya hazırlanıyor.

Çalıştığım katla ilgili sevmediğim tek şey bu. Tüm alan, ofisleri çevreleyen tavandan tabana pencerelere sahip geniş bir açık alan ve neredeyse hiç mahremiyet yok. Herkes birbirini görebiliyor. Sanırım o kadar da kötü değil ama mahremiyetimi özlüyorum.

Ağırbaşlı bedenini saran şık kırmızı bir elbise giymiş olan Debra'nın büyük boy Prada çantasını sağ omzuna atmasını ve Gucci gözlüklerini takmasını izliyorum. Kırklı yaşlarının sonundaki bir kadın için, yarı yaşındaki birinde bulabileceğiniz türden bir seksapel yayıyor ve bu bu kadar popüler olmasının nedenlerinden biri. Bana göre, onun yaşındayken olmak istediğim her şeyi temsil ediyor: zeki, kendine güvenen, seksi ve kaderine tamamen hakim.

Ofisinden çıkarken bana zahmetine bile girmiyor. Bir an için, o gitmeden önce dışarı çıkıp ona veda etsem mi diye düşünüyorum. Yapılacak en kibar şey bu olurdu ama yine de yerimden kıpırdamıyorum.

Yapmamalıyım, diyorum kendime, içimi bir utanç duygusunun kapladığını hissederek. *Muhtemelen onu kızdıracağım*.

Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum. Debra bana karşı çoğunlukla nazik davrandı. Sanırım ondan korkuyorum. En azından ben öyle düşünüyorum. Yeniyim ve hâlâ yerimi öğrenmeye çalışıyorum. Burada çalışan sadece bir düzine kadar insan var ve herkesin kendi rutini var. Benimkini öğrenmem gerek.

Kendimi çelişkili hissederek, onun büyük odadan çıkıp gözden kayboluşunu izliyorum. O gittiğinde hafif bir iç çekiyorum. Neden böyle olduğumu bilmiyorum, neden kendi kendime duyduğum kuşkuların beni ıskalamama neden olmasına izin veriyorum. Bu sinir bozucu. Tüm bu güvensizliklerle bu işe girmiş olmam bile bir mucize.

Mor kumaşı nazikçe katlayıp kaldırdıktan ve her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olduktan sonra eski Chanel çantamı alıp omzuma atıyorum. Çanta yakın arkadaşım ve iş arkadaşım Carla'dan elden düşme. İki dönem önce aynı sınıfı paylaştık ve Debra'nın beni bu pozisyon için düşünmesinin bile onun olduğunu biliyorum. Ona çok şey borçluyum.

Şimdiden. *Ama vay canına, bu çanta.* Elimi pelüş kapitone deride gezdiriyorum, hala benim olduğuna inanamıyorum.

Bunu bana verdiğinde neredeyse ölüyordum, çünkü daha önce hiç bu kadar pahalı bir şeye sahip olmamıştım. Bırakın *eski Chanel'i*. Uzun süre kullanmayı reddettim, bir şekilde kaybedeceğimden ya da birinin çalacağından korktum... ya da daha kötüsü, üzerine şarap ya da ruj bulaştıracığımdan. Bunun yerine, dolabımda tozlanmasına izin verdim. Ancak Carla beni azarladıktan ve bu kadar endişelenmememi söylediikten sonra kullanmaya başladım. Ona göre bu sadece bir çantaydı ve hiç kullanmayacaksam ona sahip olmanın ne anlamı vardı?

Tam çıkmak üzereydim ki telefonum çaldı. Kim olduğuna bakmak için hemen çıkardım. *Annem,* diye düşünüyorum endişeyle. *Sonunda mesajıma cevap verdi.* Onun yerine, oda arkadaşım Callie'den gelen bir mesajla karşılaştım.

Calgurl182: *Sınavlarım için çok çalışacağım. Lütfen işten geldiğinizde sessiz olun. Thx*

Mesaja sırtıyıyorum. Bir ödevi bitirmem gerektiğinde çok çalışırım ama Callie çalışmayı bambaşka bir seviyeye taşıyor. Sınavlar yaklaşırken Callie'nin kaygı düzeyinin tavan yapmış olduğunu biliyorum. Rahatsız edilmek istememesini tamamen anlayabiliyorum.

Kampüsün yakınındaki küçük dairemize girdiğimde bir fare kadar sessiz olacağımı aklıma not ettikten sonra annemle son mesajıma bakıyorum ve sırtışım yavaşça kayboluyor.

Selam anne, geçenlerde sana hayalimdeki işe girdiğimi söylediğimi biliyorum ama şu anda maddi olarak işler gerçekten zor. Pek çok şey için ödeme yapmak zorunda kaldım, kullanılmış bir araba, kıyafet, kira, okul harcı... tüm bunlar beni biraz zor durumda bıraktı ve bir sonraki sömestr için nasıl ödeme yapacağımdan emin değilim. İstemekten nefret ediyorum ama bana yardım edebilir misiniz? Fırsat bulur bulmaz size geri ödeyeceğim.

Seni

seviyoru

m, Dah

Cevabının olması gereken boşluğa bakarken kendimi kederli hissediyorum. Ondan fazla bir şey beklemiyordum ama en azından cevap verebilir ve bana maddi olarak yardım edemese bile önemseydiğini belli edebilirdi. Üniversite masraflarımı kendim ödemek zorunda kaldım. Bir işim varken iyiydi ama bu staj hiçbir şey kazandırmıyor ve hem perakende işime devam edip hem de burada çalışamazdım. Boku yedim. Annemin bana yardım edebileceğini umuyordum. Ama bu para konusunda attığım üçüncü mesaj ve hiçbirine yanıt vermedi. Yine de yeni erkek arkadaşıyla tatile çıkacağını hatırlattı.

Bu bana onun öncelikleri arasında alt sıralarda olduğunu hissettiriyor. Ama belki de şu anda daha fazla stresle baş edemiyordur.

Son zamanlarda mesafeliydi ve şu anki erkek arkadaşıyla çıkmaya başlamadan önce bile gerçekten zor zamanlar geçirdiğini biliyorum. Son birkaç yıldır ben okuldayken annem benden uzaklaştı. Ona babamı çok fazla hatırlattığım için mi diye düşünmeden edemiyorum. Umarım değildir, çünkü bu beni sadece daha kötü hissettirir, belki de babama daha çok kızmama neden olur, tabii bu mümkünse.

Onu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Ailemizi parçaladığı için onu affedebilecek miyim bilmiyorum. Bana *olanların olmasına* izin verdiği için. Şimdi bile, hala anlayamıyorum. Babamın benim koruyucum, kollayıcım olması gerekiyordu. *Bana zarar vermesine izin verdi.* Bu gerçek beni derinden sarsıyor ve zaman zaman kabuslar görüyorum.

Gerçi son zamanlarda daha iyiydi. Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve ceketimi alıyorum.

Bu konuyu açmayı bırak. Nispeten iyi bir gün geçirdim ve geçmişte yaşayarak bunu berbat etmeme gerek yok. Her şeyin farklı olmasını dilemeye devam edersem bunu asla atlatamayacağım. Yapmam gereken şey endişelenmeyi bırakmak ve gelecek dönem okul harcımı ödemenin bir yolunu bulmak. Bu düşünceyle omuzlarımı dikleştirip başımı sallıyorum ve kendime olan güvenimin geri geldiğini hissediyorum. Bu işi başaracağım ve gurur duyacağım bir hayatım olacak.

Para sıkıntımı düşünmek bile beni strese sokuyor. Faturaları ödemek için çalışmak zorunda kalarak yıpranacağımı düşünmekten kendimi alamıyorum.

Bu stajı yapmak için. Okul için çalışmam gereken zamanı hesaba katmıyorum bile.

Gelecek aya kadar bir şeyler bulmam lazım. Finallerden sonra tatil var ve o zaman bir şeyler yapabilirim. Bu stajı devam ettirmenin ve derslerimi ödemenin bir yolunu bulacağım.

Omuzlarımı kararlılıkla çelikleştirerek ofisten çıkıyorum ve kendi kendime şöyle düşünüyorum: *Öyle ya da böyle, bir şekilde para kazanmanın bir yolunu bulacağım. Bu beni öldürse bile.*

BÖLÜM 3

LUCIAN

M Kız kardeşim şehrin bu kısmını, Ana Cadde'nin koşturmacasını ve sürekli yürüyen kalabalığı seviyor. Ben bunu anlamıyorum. Her yere gidebiliriz ama o hep bu kafeye gelmek ister.

Ceketimi çıkarıp köşede, gölgede saklı bir bistro masasına oturuyorum. Sırtım taş duvarlı binaya dönük olduğu için en azından kalabalığa bakabiliyorum.

Hâlâ dışarıdayız, bu yüzden mutlu olacak, keskin sonbahar havası elimdeki gazeteyi hışırdatıyor. Ön kolumu sayfanın kenarına koyuyorum ve arabaların geçişini izlerken kalabalığın ötesine bakıyorum.

Şehirde büyüdüm. Aslında buradan sadece birkaç blok ötede. Yine de bu durum şehri daha fazla sevmeme neden olmuyor. Mizahsız bir kahkaha atıyorum. Belki de bu yüzden bu çevreyi umursamıyorum.

Çok fazla hatırlatma var.

"Size bir şey getireyim mi?" diye soruyor garson kız. Ellerini önünde kavuşturmuş sabırla beklerken tatlı gülümsemesi hiç değişmiyor.

"Sade kahve, tek şekerli," diye cevap veriyorum ve siparişimi verirken kız kardeşimin ciyaklamasını ve topuklarının kaldırımındaki gürültülü tıkırtılarını duyuyorum.

Buraya aitmiş gibi görünüyor. Mutlu ve son moda giyinmiş, şehrin bu kısmında görmeyi beklediğiniz insanlara tam olarak uyuyor. Bana doğru koşuyor ve kollarını omuzlarıma dolayarak garsonun bir adım geri çekilmesini sağlıyor. Bana dokunmasına izin verdiğim tek kişi o. Dokunulmaktan hiç hoşlanmıyorum. Ama Anna dokunabilir. Yapmak istediği şeyi yapmakta asla tereddüt etmiyor. Bunun için ona hayranım.

Geri çekilip beni içine alıyor; kiraz kırmızısı dudakları parlak gülümsemesini daha da beyaz gösteriyor.

"Lucian," diyor tatlı bir sesle, sonra soluna dönüyor ve nihayet garsonu fark ediyor.

"Ah! Özür dilerim!" diye özür diliyor, geri geri giderken omuzları çöküyor ve neredeyse koltuğuna düşüyor.

"Sorun değil," diyor garson ve gülüp geçiyor. "Başka bir şey alır mıydınız efendim?"

Gözlerim garson kıza kaydı. O daveti aldığımdan beri, kaç kişinin bana efendim dediğini daha iyi anlıyorum.

Başımı sallıyorum ve ona sıkı bir gülümseme veriyorum. Minyon bir sarışın, sevimli bir düğme burnu ve melek gibi bir yüzü var ama benim tipim değil. Masada olduğundan değil... ama isteseydim olabileceğinden eminim.

Garson kız Anna'ya dönüyor ve o daha soramadan Anna krem rengi deri ceketini çıkarırken siparişini veriyor: "Kremalı, dört Splenda'lı ve ekstra bir shot espresso'lu tuzlu karamelli latte alabilir miyim?"

Fazladan iğneye ihtiyacı yok ama dudaklarımı kapalı tutuyorum. Kız kardeşime tavsiye vermemeyi öğrendim, çünkü o zaten ne yapmak istiyorsa onu yapacak. Ve benim ağzımı kapalı tutmam onu mutlu ediyor.

Garson başını sallayarak ayrılırken rahatça iç geçiriyor.

"Nasılsın?" Ona kolayca soruyorum. Parlak bir şekilde gülümsüyor, saçlarını omuzlarının üzerinden itiyor ve öne doğru eğiliyor.

"Her şey çok iyi gidiyor." "Okul harcıma ödediğiniz için teşekkür ederim" derken gözleri yumuşuyor. Sesi hafif ama tatlı. "Bu gerçekten çok anlamlı

benim için çok şey ifade ediyor, Lucian. Biliyorum-"

Onu durduruyorum. Minnettar olduğunu biliyorum ama bunu bana sürekli söylemesine gerek yok. "Elbette, derslerinden keyif almaya sevindim."

Gerçekten endişeliydim. Kız kardeşim saftır ve üniversiteden hoşlanacağından emin değildim. Hiçbir zaman kitap okuyan ya da ders çalışan bir tip olmadı. Ama gitmek istiyorsa, ciddiye aldığı sürece ona yardım etmekten mutluluk duyarım.

Arkasına yaslanıp teşekkürlerini susturuyor ve gazeteye bakıyor. "Bugün sen de var mısın?" diye soruyor. Gözleri meraktan kocaman açılmış.

"Hayır" derken başımı sallıyorum.

"Yazık," diyor koltuğuna yığılırken ve ben onun yüz ifadesine kıkırdıyorum. Gazeteye çıktığım için asla mutlu olmam. Bu işe tanınmış biri olmak için başlamadım.

Ve son birkaç yıla kadar, ne zaman gazeteye çıksam, bu iyi bir halkla ilişkiler değildi. Her reklam iyi reklamdır derler ama çok yanırlar.

Magazin basını playboy yaşam tarzımdan hoşlanmıyordu. Hissedarlar da öyle. İş özel bir şirkete dönüştürmem uzun sürmedi, ancak yine de şirketim çocukça maskaralıklarım yüzünden zarar gördü. Bunu azaltmak zorundaydım. Artık sikim için yalvaran her güzel küçük şeyi sikmek yoktu. Evlenmenin bu sorunu çözeceğini sanmıştım. Aşık olduğumu sanmıştım.

Aptalın tekiydim ve bunu kanıtlayacak nafaka çeklerim var.

Eğer bir daha gazetelerde adım geçmezse, mutlu bir adam olarak öleceğim.

Bu şirketi Anna'nın yaşındayken kurdum, henüz on dokuz yaşındaydım. Kız kardeşimi hala genç olarak gördüğüm düşünülürse, bunu düşünmek garip.

O yıl ailemden ayrıldığım yıld. Gerçekçi olmak gerekirse, kardeşimle aram zaten kötüydü. O kıskanç bir pislik ve bir daha hayatıma girmesine izin vermeye hiç niyetim yok. O zamanlar bile işler gergindi.

en iyi ihtimalle aramızda. O zamanlar onunla konuşmuyordum bile. Ama en azından hala ailem vardı. Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Sırtımdan bıçaklanmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeden önce.

Üniversiteyi bırakmak zorunda kaldım. Bu düşünceye esprisiz bir kahkaha attım. Ailem yardım etmeye çalışmadı ve benim de artık gücüm yetmiyordu, ben de bıraktım.

Sınıflarımdan birinden bir arkadaşım bana ulaştı ve sürekli bahsettiğim iş için parayı kendisinin karşılayacağını ve karşılığında tek istediği şeyin sessiz bir ortak olmak olduğunu söyledi. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi. Ailem beni parçalamaya ve benden çalabildikleri her kuruşu çalmaya karar verdiğinde bile Zander çoğu zaman yanımda oldu.

Zander'in başlangıç sermayesiyle hayallerimdeki şirketi sıfırdan kurdum. Onun parası vardı, benim de vizyonum. Her şey mükemmeldi. Ve başarı kolayca ve katlanarak geldi.

Yüz ifadem sertleşiyor, aileme bir araba vermekten ne kadar gurur duyduğumu hatırlıyorum. Yepyeni bir araba. Hangi model olduğunu unuttum ve bu noktada bir önemi de yok. Onlar için yeterince iyi değildi ve daha fazlasını istiyorlardı. Ama yapamadım. İş için nakit akışına ihtiyacım vardı, çok hızlı büyüyordu ve masrafları zor karşılıyordum.

Banka hesabımın boşaldığı ve çeklerimin karşılıksız çıktığı gün, bu paraya aç pislikleri hayatımdan çıkardığım gündü.

Benden binlerce dolar çaldılar. Onlara dava bile açmayacaktım, ta ki bunu tekrar yapmaya çalışıp sonra da *bana* dava açmaya çalışana kadar. Buna inanmadım. Kendi ailem. Hiç yakın olmamıştık ama yine de aileden sayılırlardı. Bugün bile anlamıyorum. Bana zaman tanısalılar ve inansalardı, onlara istedikleri her şeyi verebilirdim.

Ve yapardım.

Ama böyle olmadı, çünkü dünya böyle işlemiyor.

Yıllar geçti ve zaman geçtikçe kimseye güvenmemenin daha iyi olduğunu öğrendim. Zander, birkaç arkadaşım ve tabii ki kız kardeşim var. Ama başka kimse yok. Böylesi daha iyi.

Garson bize kahvelerimizi getiriyor ve Anna kendi kahvesini dudaklarına götürmekte acele ediyor, kahvenin muhtemelen öpülesi-güneşten-haşlanan-sıcak olmasını umursamıyor.

Yüzünü buruşturuyor, kahveyi bırakıyor ve parmaklarını dudaklarına götürüyor. Başımı hafifçe sallıyorum, yüzümde bir sırıtma beliriyor. Kahveme üfleyerek bunu gizliyorum, gözlerim onunkilerde, ama eğlencem kafasının üzerinden geçiyor ve bir yudum daha alıyor.

Asla öğrenemeyecek.

"Ee," diyor kız kardeşim gözlerimin içine bakmaya çalışarak, "bir tatil partisi vereceğim." Omurgam sertleşiyor ve cevap dilimin ucuna geliyor. Beni aile etkinliklerine dahil etmeye ve ailemize geri döndürmeye çalışıyor. Ama olmuyor. Hiçbiriyle yakın olmadım. Aileye ihtiyacım yok. Genel olarak ilişkilere ihtiyacım yok. Kız kardeşim için her şeyi yaparım ama ailemin yanına gitmem.

Ellerini savunurcasına kaldırıyor ve "Orada olmayacaklar" diyor.

Şaşkına döndüm ve şok oldum; kaşlarım içeri çekildi ve ne dediğini düşündüm. "Bir şey mi oldu?" diye soruyorum.

Gözlerinden hızla bir hüznün geçiyor. Ama ben orada görüyorum ve cevap vermemesi bana bir şeyler olduğunu söylüyor.

Sesim soğuk ve sert ama ona karşı değil, o da bunu biliyor. "Ne yaptılar?"

"Hiçbir şey," diyor usulca, omuzları içe doğru katlanıyor. Kafesli masaya bakıyor.

Normalde karşımda oturup yalan söyleyen, bir sorun olduğu apaçık ortadayken bir şey olmadığını söyleyen kişiye çıkışırdım ama Anna'nın devam etmesini sabırla bekledim. İncinmiş ve bu belli oluyor. Bana sorunun ne olduğunu söyleyeceğini biliyorum ama sadece biraz zamana ihtiyacı var. Masanın metal ajurlu tasarımını izliyor. "Derslerimin ücretini ödeme teklifini kabul ettiğim için bana kızdılar," diyor yavaşça, yutkunduğu belli olurken gözleri sonunda benimkilere ulaşıyor.

Yumruklarım yanımda sıkılıyor ve çenem geriliyor. Lanet olası piçler. Neden ona zarar verdiler? Tek umursadıkları kendileri.

"Sadece anlamıyorlar," diye devam ediyor, kahve fincanını iki eliyle kaldırarak. Tereddütlü bir yudum alıyor ve ardından, "Sadece biraz zamana ihtiyaçları var. Onların nasıl..." omuz silkiyor, "saldırganlaştıklarını biliyorsun."

Öfkemi yatıştırırken kalbim göğsümde güm güm atıyor. *Asabi*. Eskiden asabi biriydim. Ama artık daha akıllıyım ve onun benim öfkeme ihtiyacı yok.

"İyi misin?" Sonunda sordum.

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve "Öyleyim" diyor. Elini masanın elime uzatıyor ve ben de tutuyorum. "Söz iyiyim. Ama partiye gelmeyecekler."

Boğazını temizledi ve ben de bırakmadan önce elini hızlıca sıktım. Onu benimle kendileri arasında seçim yapmaya zorlayacaklarını biliyordum. Korkaklar.

"Ee..." kelimeyi uzatıyor, "geliyor musun?" Sesindeki kırılganlığı duyabiliyorum ve bu beni parçalıyor. Onu etkinliğinde ailesiz bırakamam. Ama lanet olası bir tatil partisi?

"Lütfen geleceğini söyle," diye yalvarıyor.

Nefesimi tuttum ve kabul ettim. "Ben giderim." İhtiyacı olan tek şey beş dakika. Onu tanıyorum, sosyalleşmekle meşgul olacak ve ben gittikten sonra farkına bile varmayacak. Sadece onu mutlu etmek için ortaya çıkacağım.

Koltuğunda zıplıyor ve küçük yuvarlak masaya uzanarak bana sıkıca sarılıyor. Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor ve ben de onun sırtını sıvazlıyorum.

Sonunda oturuyor ve dünyasında her şey yeniden yoluna giriyor.

"Senin bir randevuya ihtiyacın var," diyor kendinden emin bir şekilde. Benim için mükemmel olduğunu düşündüğü okuldan bir arkadaşını çoktan ayarladığına şüphe yok.

güvenmiyorum.

Sırtımdan bıçaklanmak ve hafife alınmak için kendimi ortaya koymuyorum.

Ayrıca, açık artırma yaklaşıyor.

"Bilmiyorum, Anna." Gitme vaktinin bildiğim için telefonumun yan düğmesine tıklıyorum. Ve haklıydım da. "Yine de işe dönmem gerekiyor."

Suratını asıyor ve "Ama ben daha yeni geldim." diyor.

"Geç kaldın, Anna." Ayağa kalkıp ceketimi tekrar giyiyorum ve o eğilip yanağımdan öperken düğmelerini ilikliyorum.

"İyi," diyor gülümseyerek. "Gittiğin için gerçekten çok mutluyum Lucian," derken sesi alçalıyor.

Göğsümde hafif bir acı hissederek ona gülümsüyorum. Gideceğim ama elimden geldiğince çabuk gideceğim.

"Seninle yakında konuşacağım."

Uzaklaşırken hâlâ gergindim. Ailem, anılar... lanet olası davalar. Bu da rutinlerime bağlı kalmayı ve tüm bu saçmalıklardan uzak durmayı tercih etmemin bir başka nedeni. Hayatımda kimseye ihtiyacım yok ve onların da bana ihtiyaçları olmadığına eminim.

BÖLÜM 4

DAHLIA

“ Senı rahatsız eden bir şey mi var?” Carla, üzerine bolca fıstık ezmesi sürölmüş kereviz çubuğundan bir ısırık almadan önce sezgisel bir şekilde bana soruyor.

Binanın üçüncü katında, Explicit Designs'ın ünlü Divanista kafeteryasında öğle yemeğı yiyoruz. Binayı diğır şirketlerle paylaşmamıza rağmen, bu oda sadece bizim kullanımımız için ve odanın etrafına dağınık olarak yerleştirilmiş parlak çelik ayaklı cam masaların bulunduğı büyük bir açık alan. Arka duvardaki tavandan tabana pencereler şehir merkezinin nefes kesici manzarasını sunuyor. Doğal olarak ben de pencerelerden birinin hemen yanında oturmayı tercih ettim. Manzaraya bayılıyorum. Okul için bu şehre gelmeyi seçmemin nedenlerinden biri de bu.

Yemek için bir diyet soda ve bir elma almaya karar verdim. Fazla bir şey değil ama ruh halime bakılırsa pek iştahım yok. Yeterli paramın olmamasının stresi beni gerçekten etkiliyor. Keşke bunu görmezden gelebilsem ama yapamıyorum. Staja devam ederken bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu göremiyorum. Ve geri adım atmak kariyerimi daha başlamadan mahvedebilir. Bu kazananı olmayan bir durum ve her geçen gün boku yediğimi inkâr etmek daha da zorlaşıyor.

Diyet vişneli kolamı yudumlarken duraksıyorum, soru beni şaşırtıyor. Ruh halim pek iyi olmasa da, mutlu görünme konusunda iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum. Sanırım başarısız oldum. Ama pozitif kalmaya çalışıyorum. Sanırım

Eğer dayanırsam, bir yolunu bulacağım. Sadece söylemesi yapmaktan daha kolay. "Uyandığımda kendimi biraz kötü hissediyordum," diyorum. "Onun dışında endişelenecek bir şey yok." Carla'ya en güven verici gülümsememi veriyorum ve bir yudum daha alıyorum.

Carla sahtekârlığıma kanmadı ve elindeki kereviz çubuğunu bırakıp bana eliyle işaret etti. "Hadi Dah, seni bundan daha iyi tanıyorum."

Hay aksi. Ona derdimi anlatmak istiyorum ama bir yandan da isteksizim. Ondan para istediğimi düşünmesini istemiyorum, özellikle de bana o vintage çantayı hediye ettikten sonra. Bu utanç verici olur. Carla'dan hoşlanıyorum ve çaresiz görünerek arkadaşlığımızı tehlikeye atmak istemiyorum. "Hayır," diyorum kararlılıkla. "Gerçekten. Ben iyiyim."

Carla ikna olmamış görünüyor. "Emin misin?" Başımı sallıyorum.

"Mmmhmm."

Carla kaşlarını çatıyor ve bir saniye sonra "Yalancı" diye homurdanıyor. Bakışlarını sabit tutuyor ama baklayı çıkarmayacağımı anlayınca teslim olmuş gibi bir iç çekiyor. "Pekala, şimdilik meraklı olmaya devam etmeyeceğim. Sessiz kalmana izin vereceğim ama er ya da geç seni neyin rahatsız ettiğini bana söylemek zorunda kalacaksın." Bir ısırik almadan önce elindeki kereviz çubuğu havada dönüyor. Çıkan ses beni gülümsetiyor. Carla'nın iyi olduğu bir şey varsa, o da beni güldürmek.

Bir süre sonra ifadesi ciddileşiyor ve "Dah." diyor. Sesinde bir ton değişikliği var ve bunun önemli bir şey olması gerektiğini anlıyorum.

Lokmamı yutuyorum ve temkinli bir şekilde cevap veriyorum, "Evet?"

Carla'nın parmakları kereviz çubuğunun kenarlarıyla oynuyor. "Bir sorum var." Artık tüm dikkatimi ona vermiş durumdayım ve göğsümde bir endişe belirliyor.

Umarım bu kötü bir haber değildir. Ya da kötü bir dedikodu. Daha fazla stresi kaldırabileceğimi sanmıyorum.

"Öyle mi?" Sorma cüretini gösterdim.

Carla nasıl devam edeceğinden emin değilmiş gibi bir an tereddüt ediyor ve sonra öne doğru eğilip içinden "BDSM'den hoşlanır mısın?" diye soruyor.

Şaşırmış bir şekilde koltuğuma geri oturdum. *Oha. Bu da ne böyle?* Bir süre sonra gergin bir kıkırdama duydum. "Bu da nereden çıktı?" Carla etkilenmemiş gibi görünse de yanaklarım parlak bir allıkla alev alev yanıyor. Küçük bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırıyor ama hemen cevap vermiyor.

"Carla?"

Carla duraksıyor, dudaklarını yalıyor ve sanki bana daha fazla bir şey söyleyip söylememeyi tartıyormuş gibi beni inceliyor. "Bir kulüpteyim," diyor sonunda.

"Ne tür bir kulüp?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Kimseye söylemeyeceğine söz ver," diyor Carla. Onunla konuşurken alışık olduğum neşeli tavır tamamen kayboluyor. "Yoksa sana gerisini anlatamam." Gözleri sinir bozucu bir yoğunlukla parlıyor.

Carla'nın ne demek istediğini anlamıyorum ama beni diken üstünde oturtuyor. "Yemin ederim," diyorum. Bu noktada, tüm bunların neyle ilgili olduğunu öğrenmek için ölüyorum.

Carla bana uzun uzun bakıyor, sanki dürüstlüğümü değerlendiriyormuş gibi, sonra hafifçe öne eğilip fısıldıyor: "Ben bir BDSM kulübündeyim."

Anlamadan bakıyorum. BDSM'nin ne olduğunu biliyorum ama söylediklerine bir türlü ısınamıyorum. "Bir çeşit tarikat mı demek istiyorsun?"

Carla donakalır ve sonra küçük bir kahkaha atar. "Tanrım, hayır. Öyle bir şey değil." Bir süre sonra yüzündeki eğlence kayboluyor. "Ama bu pek konuştuğumuz bir konu değil. Gizlilik anlaşması imzalamayan hiç kimse içeri alınmaz. Kesinlikle hiç kimse." Son sözleri sert bir tonda söyleniyor ve bu gizemli kulübün talep ettiği tam gizlilik ihtiyacını ifade ediyor.

Vay canına. "Neden birisi bunu kabul etsin ki?" diye soruyorum. Bunun ne anlama gelebileceğini düşününce vücudum biraz ısınıyor.

"Müşteriler yüzünden," diye açıklıyor Carla. "Hepsi güçlü, zengin ve bazen de görünürlüğü yüksek erkekler. Hayatın her kesiminden erkekler. Doktorlar, avukatlar, işadamları, CEO'lar, ünlüler... hatta kongre üyeleri ve senatörler."

"Şaka yapıyorsun," diyorum, yoğun bir hayranlıkla, nefes alışım hızlanarak.

Carla başını sallar ve "Hayır." diye cevap verir. Koltuğuna geri oturur ve smoothie'sinden bir yudum alır. "Gizlilik sözleşmeleri bu yüzden imzalanır."

"Yani bu adamlar evli mi?" Bir süre bu bilgiyi sindirmeye çalıştıktan sonra soruyorum. Söyledikleri hiç gerçekçi değil ama ona inanıyorum. Yalan söyleyemeyecek kadar ciddi ve şimdi tüm detaylara açım.

Carla düşünceli bir şekilde dudaklarını büzüyor. "Bazılarının öyle olabileceğinden şüpheleniyorum ama kesin olarak bilmenin bir yolu yok." Smoothie'sinin kapağını yerine koyuyor ve öne doğru eğiliyor. "Kulüp gizli bir atmosferde büyüyor ve bazı Subs'lar Dom'ların kimliklerini bilse de," elleri dışarı doğru uçarak sözlerinin yoğunluğunu artırıyor, "kulüp dışında onlarla ilgili herhangi bir bilgiyi ifşa etmek veya paylaşmak yasak." Devam ederken kaşları hafifçe birbirine çarpıyor, "Sanırım erkeklerin çoğu cinsel iştahlarını doyuracak bir yer arayan genç, uygun bekarlar, bu yüzden çoğu Subs özgür bir vicdanla oynuyor."

Subs ve Dom'lar bana tanıdık gelen terimler... Yani herkes Elli Ton'u okudu, değil mi?

Tüm bunlar çok ilgi çekici ve kendimi eğilip sesimi alçaltırken buluyorum. "Peki bir Sub bir Dom'u kulüp dışında ifşa ederse ya da tam tersi olursa ne olur?" Sormak zorundayım.

Carla'nın gözlerinde öfke parlıyor. "Sadece yasal işlemlere maruz kalmakla kalmazlar, aynı zamanda kovulurlar ve ömür boyu yasaklanırlar." Bir sonraki kelimeyi vurguluyor: "Ama bunlar karşı karşıya gelmek istemeyeceğiniz insanlar." "Bu kulüp eğlenceli, heyecan verici ve sarhoş edici ama bu insanlarla düşman olmak istemezsiniz. Ciddiyim, Dah." Koltuğuna yeniden yerleşip "O yüzden aramızda kalsın" dediğinde ortam biraz yumuşuyor.

Pencereden dışarı bakarken sözlerinin yerleşmesine izin veriyorum. Biraz korkutucu ama aynı zamanda heyecan verici. Neden böyle bir kural olduğunu anlayabiliyorum. Kulüp gizlilikle büyüyor, bu yüzden işlerini sürdürmek istiyorlarsa kimlikleri ifşa etmek büyük bir hayır-hayır olurdu. Ayrıca, işleri gizli tutmak muhtemelen üyeler için büyük bir çekiciliktir. Eminim her iki taraf için de gizlemek zorunda kalacakları kadar ahlaksızca bir şey yaptıklarını bilmek çok daha eğlenceli ve heyecan vericidir. Yakalanma riski sadece heyecanı artırıyor. Bu düşünce bile tüylerimi diken diken ediyor.

Smoothie'sinden bir yudum daha alırken gözlerim Carla'ya takılıyor, gözleri bana sabitlenmiş. "Peki bunu bana neden tekrar anlatıyorsun?"

Carla'nın bir sonraki sözleri neredeyse beni yerimden sıçratacaktı. "Çünkü gelip kontrol etmeni istiyorum."

Şaşkınlıkla gülüyorum. "Ne?"

"Erkek arkadaşım, biliyor musun, Bruce? İkimiz de üyeyiz. Aslında bu şekilde tanıştık."

Çenem resmen düştü. Bu hiç beklemediğim bir bombaydı. "Yok artık!" Carla'nın yüzünde bir kızarıklık oluşuyor. Demek o bir itaatkâr! Onun hakkında bunu hiç düşünmemiştim. Sanırım ilişkilerindeki İtaatkâr o... Kendimi fazla kaptırmadan önce bu düşüncemi hemen durdurmalıyım.

Carla başını sallar. "Beni bir açık artırmada satın aldı."

Bu da ne böyle? "Müzayede mi?" Merak içinde nefes alıyorum. Carla'nın erkek arkadaşı onu satın mı almış? Gözlerim açılıyor ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Ne oluyor lan?

"Öyle bir şey değil," diyor Carla savunmaya geçerek. "Açık artırmalar, Sub ve Dom'ların deneyimlerini bir üst seviyeye taşıyabilecekleri bir şey ve bu adamlar bunu yapma ayrıcalığı için çok para ödüyorlar. Kulağa ne kadar karanlık gelse de, Sub'un bakış açısından bakarsanız gerçekten iyi huyludur." Sesi şimdi çok daha yumuşak ve anlamam için adeta yalvardığını söyleyebilirim. Ve ben de deniyorum. Gerçekten deniyorum. "Dom bir seks kölesi için bir aylığına yüksek bir para öder ve Sub da hükmedilme fantezisini yaşar. Bazen, birbirlerinden yeterince hoşlandıklarına karar verirlerse kulübün sınırları dışında bir ilişki bile kurabilirler, tıpkı benimle Bruce arasında olduğu gibi." Tatlı tatlı gülümsüyor ve omuz silkmeden önce bir an dudağını ısırtıyor. "Gördüğünüz gibi, zarar yok, faul yok. Her şey temiz, rızaya dayalı ve şartlar ve koşullar sözleşmelerde belirtiliyor. Kimse hoşuna gitmeyen şartları kabul etmek zorunda değil. Kurallara uyulmalıdır, aksi takdirde."

"Kulağa korkutucu geliyor," diye . "Birine satılmak."

Ben daha düşüncemi tamamlamadan Carla başını sallıyor. "Çok fazla evrak işi var ve tüm arzularınız ve fetişleriniz açıkça belirtilmiş. Her şey rızaya dayalı ve kulüp herkesin güvende olduğundan emin olmak istiyor. Ciddiyim. Her şey fantezilerinizi yaşamakla ilgili."

Koltuğumda kıpırdanıyorum. Satın alınma düşüncesi bile kalbimi hızlandırıyor. Kendime yalan söylemeyeceğim. Güvenli olduğunu bilseydim.

"Sana bunu bu yüzden anlatıyorum," diyor Carla, ama ben düşüncelerimin içinde kaybolmuş, zar zor dinliyorum. "Çünkü para kazanabilirsin... eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsan tabii. Bence hoşuna gider. Sert bir sikişe ihtiyacın olduğuna eminim. Ya da iki. Ve şu anda paraya ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Kulaklarım diken diken oldu ve kalbim şok içinde hareketsiz kaldı. Gerçekten bu kadar açık mı? "Nereden bildin-"

Başını sallayarak endişelerimi yok sayıyor. "Burada yenisin ve bu kıyafetler pahalı. Araban olduğunu bilmeme rağmen işe arabanla . Ve sana o çantayı verdiğimde, kaybetmekten korktuğun için sanki sana beş milyon dolarlık bir nişan yüzüğü vermişim gibi davrandın." Carla yine başını sallar. "Ukala gibi görünebilirim ama değilim." Masanın öbür ucuna uzanıyor ve elini nazikçe benimkinin üzerine koyuyor. "Sana yardım etmek istiyorum."

İçimde bir şeyler uyandırmana *yardım etmek istiyorum*. Gözlerim masaya odaklanıyor ve düşüncelerime dalıyorum.

Söylediklerinin hepsi heyecan verici ve erotik geliyor ve hükmedilmek her şeyden çok arzuladığım bir şey. Ama bunun nedeni karanlık ve çarpık. Sadece bunu düşünmek bile eskiden kabuslarımın değişmezi olan korkunç bir sahnenin gözlerimin önünde canlanmasına neden oluyor. Yıllar oldu ve bunu aştığımı sanıyordum. Ama atlatamamışım.

Bana yaptıklarını asla unutamam.

"*Lütfen dur,*" diye yalvarıyorum, boşuna çırpınırken sesim acıdan boğuluyor. Kafamın içinde defalarca yalvaran kendi sesimi duyuyorum ve bu ses omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve anıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Üstümdeki ağır bedeni. Bana sessiz olmamı söylerken iğrenç nefesinin kokusu.

"*Sana sessiz olmanı söyledim, seni küçük sürtük!*"

Boğazımı temizliyorum ve derin nefes alıyorum. Bugün nerede olduğumu ve bunun nasıl geçmişte kaldığını hatırlamaya odaklanıyorum. Ama onun sesi bir türlü gitmiyor. Hatıralar gözümün önünden geçiyor. Etrafta babamı nasıl aradığımı hatırlayarak bedenim geriliyor. Bana yardım etmesi için nasıl bağırdığımı.

Karşı koymaya çalıştım ama işe yaramadı. Hatırladıkça kalbim hızla çarpıyor, damarlarıma soğuk kan pompalıyor. Keşke unutabilseydim.

"Dah?" Carla soruyor.

Ellerimi onunkilerden çekiyorum, irkiliyorum. Nefesim kesiliyor ve öfke göğsümü sıkıyor.

"Bir sorun mu var?" Carla endişeyle bana bakıyor ve ben de bir anda nasıl bu kadar kolay dağıldığıma şaşıyorum.

Boğazımı temizliyorum ve yumuk olduğunu fark etmediğim yumruklarımı açıyorum. Lanet olası piç kurusu. Benden çok şey almıştı ve bunun bedelini ödemek zorunda kalmamıştı. Babama Tommy Amca'nın yaptıklarını anlattığımda sadece güldü, kardeşinin böyle korkunç bir şey yapabileceğine inanmıyordu. Onu bana tercih etti ve beni hastaneye götürmeyi reddetti. "Evet, özür dilerim. Sadece bana anlattıklarını düşünüyordum ve kulağa ne kadar ilginç geliyordu," diye yalan söyledim. Ailemden başka kimseye anlatmadım. Utanıyorum. Utanmam için bir neden olmadığını biliyorum ama utanıyorum.

Carla ikna olmamış görünüyor. "Emin misin?"

"Evet." Endişesini elimle savuşturuyorum ve boğazımda oluşan acıyı yutuyorum. Tommy Amca'nın bana yaptıkları konusunda bana inanmadığı için babamı asla affetmedim. Bu olay aile içinde o kadar çok sürtüşmeye neden oldu ki annem sonunda onu boşadı. Tüm o çılgınlıklar, tartışmalar ve havada uçuşan suçlamalar korkunçtu. Bana ne olduğunu en çok annemin önemsedğine inanmak hoşuma gidiyordu. Tommy Amca'nın yaptıklarının bedelini ödemesini sağlamak yerine boşanmada alacağı mallara nasıl odaklandığını gördükten sonra, evliliğinde mutlu olmadığı için babamı terk etmek için beni bahane olarak kullandığını düşünmeye başladım. "Lütfen devam edin."

Carla bir an tereddüt ediyor, beni dikkatle inceliyor. Buna inanmıyor ama bana ne olduğunu bilmesine izin veremem. Onu korkutmak istemiyorum. I

başını salladı ve sonunda devam etti. "Her neyse, eğer biri sizi satın alırsa, son teklifin yarısı kulübe gider. Ancak minimum teklif beş yüz bin dolar olduğunda, ücretler konusunda şikayet edecek pek bir şey bulamazsınız."

Şokla bakakaldım. Beş yüz bin dolar mı? Bunun farkına varmam bile uzun bir süre aldı. Aklımın gittiği yerden uzaklaşmak için iyi bir fırsattı. Geçmişe takılıp kalmak istemiyorum. Bunu yapamam.

"O kadar para mı?" Sesimde inançsızlıkla soruyorum. "Şaka yapıyor olmalısın!" O kadar para verdiklerine inanamıyorum.

Carla başını sallar. "Sana söyledim, bu adamlar senin hayal bile edemeyeceğin kadar güçlü ve zenginler. Bazıları için bir milyon, bir dolarlık banknot gibidir. Ama bu yarısı bile değil. Üyelikleri için zaten ayda yüz bin dolar ödüyorlar; bu adamlar kesinlikle çok zengin."

Konuşamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. İsteyebileceğim her şey parmaklarımın ucunda... eğer kendimi bir aylığına birinin seks kölesi olacak kadar alçaltabilirsem. Bu utanç verici bulmam gereken bir fikir, hatta beni özüme kadar tiksindireceğini düşündüğünüz bir fikir, ama kendimi... bunu arzularken buluyorum.

Buna ihtiyacım var.

Travmatik deneyimimden yıllar sonra, hükmedilme arzusuyla büyümüştüm. Bu ironik bir durum, çünkü amcam asla sert ya da kaba değildi. Beni bastırdı ama sonra vazgeçtim. Kurtulmam gereken şeyler oldukça spesifik.

İlk başta bu duygular bana utanç veriyordu ama kendime engel olamıyordum. Kurtulmak için güçlü bir adam tarafından kontrol edilmeye ihtiyacım vardı. Başka bir yolu yoktu. Bu durum bazı partnerlerimle sürtüşmelere neden oldu. İlk erkek arkadaşım neden onun beni zorlamasını istediğimi, neden acımasızca becerilirken boğulmak ve tokatlanmak istediğimi anlayamadı. Nasıl tecavüze uğradığımı ve bu eylemin beni kimseye söylemeye cesaret edemediğim şekillerde nasıl saptırdığını asla bilemezdi. Ben de anlamıyordum. Herhangi biriyle yaşadığım her cinsel ilişkiden sonra kendimi hasta hissediyordum. Bir terapistin yardımıyla geçmişteki ve şimdiki her şeyle başa çıkmaya başladım. Bana hükmedilmesine ihtiyacım var ama bunun zevk için olduğunu ve kontrolün bende olduğunu bilmem gerekiyor. Bunu istediğim zaman durdurabilirim.

"Bazı Subs ve Domlar kimliklerini korumak için maske takarlar," diye açıklıyor Carla, düşüncelerimi bölerek, "bu yüzden kendinizi daha rahat hissettirecekse bir maske bile tercih edebilirsiniz." Sinsice sırtıyor. "Bir cinsel karşılaşmanın baharatına ve cızırtısına muazzam bir katkı sağlar."

Bilinçsizce, maskeli bir adam tarafından domine edildiğimi, tutulduğumu ve içim çiğnenene kadar becerildiğimi düşünüyorum. Anılarımın verdiği huzursuzluk kaybolmaya başlıyor. Bu benim için iyi olabilir. Bu bana hiç düşünmediğim bir şekilde yardımcı olabilir. Ben kırıldım. Öyle olduğumu biliyorum. Terapistim ne kadar aksini söylerse söylesin, kırıldığımı biliyorum. Bu şekilde yaşamak istemiyorum ama başka seçeneğim de yok. Belki de ihtiyacım olan şey budur. Ne yaptığını bilen bir Dominant, bana tam olarak ihtiyacım olanı verebilecek biri. Bunu hayal edebiliyorum ve amımı sıkan ve meme uçlarımı sertleştiren tüm karanlık şeyler gözlerimin önünde oynuyor.

"Dah?" Carla soruyor.

Fantezime dalmışken tuttuğumu fark etmediğim elimi boynumdan çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Bu kulüp kulağa çok çılgınca geliyor."

Carla geniş bir gülümseme yayar. "Çünkü öyle! Güven bana, buna bayılacaksın."

BÖLÜM 5

LUCIAN

A Hazırlıklı olduğumdan emin olmak için bir kez daha bakarken küçük bir sırtış beliriyor. Bu evi inşa ettiğimde, bu oyun odasını yaptırdığımdan emin oldum. Tek amacı zevk almak. *Benim zevkim*. İstedğim her türlü sapkınlık

erişim, işte burada. Duvarlar koyu gümüş rengine boyanmış ve ahşap mobilyalar tamamen siyah. Temiz çizgileriyle erkeksi ama önemli olan detaylar.

Tavanda kancalar var; seks salıncağı için, zincirler için. Ne sikim istersem onun için. Ve çeşitli yerlere dağılmış durumdalar. İtaatkarımın tavanda desteksiz sallanmasını istersem, bunu gerçekleştirebilirim. Ben onu arkadan becerirken kollarını başının üstünde sabitleyebilirim ve gidebileceği hiçbir yer yok, saklanacak bir yer yok, benden başka yaslanabileceği hiçbir şey yok.

Gözlerim uzak köşedeki Aziz Andrew Haçı'na takılıyor. Bu benim en sevdiğim cezalandırma araçlarından biri. Ona bağlanmış, affedilmesi için yalvaran tatlı bir İtaatkâr'ı hayal ederken sikim pantolonumun içinde sertleşiyor. *Evet*. Buna ihtiyacım var. Hemen şimdi ihtiyacım var. Sapan sehпасı ve şaplak sehпасı onun yanında ama onları neredeyse hiç kullanmıyorum. Gerçi bazı itaatkârların onları tercih ettiğini biliyorum ve her zaman uzlaşmaya hazırım.

Elimi deri kaplı raketin üzerinde gezdiriyorum ve çekmecedeki diğer aletlere bakıyorum. Hepsi yeniydi. Hiç kullanılmamış, bir kez bile. Son Sub'imdakilerden kurtuldum ve bu açık artırma için yenilerini aldım. Meme ucu

Kelepçeler, tıkaçlar, kürekler, kırbaçlar, ipler, bastonlar, kelepçeler, göz bağları, her şey. Sub'ımın ihtiyaç duyabileceği her şey.

Küreği yavaşça ait olduğu yere koyuyorum ve çekmeceyi kapatıyorum, kendimi hazır hissediyorum.

İlk başta bir tane daha doğurmaya hazır olup olmadığımdan emin değildim. Hatta bir tane istediğimden bile emin değildim. Ama akşamın nasıl geçeceğini hayal ettikçe, müzayededen bir tane almam gerektiğine daha çok karar verdim.

Eğer bunu yapacaksam, doğru yapacağım. Ve benim için bu, mutlak kontrol demek. Bir sözleşme istiyorum ve kendi evimin mahremiyetini istiyorum. Yakın arkadaşlarım da dahil olmak üzere diğer bazı Domların kulüpte kalmayı tercih ettiklerini biliyorum. Orada özel odaları var ve sanki bu sadece bir hobiymiş gibi oradan ayrılıp hayatlarına devam ediyorlar. Ama benim için bu çok daha fazlası.

Doğru kadınla tanıştığımda bu sınırdaki bir saplantıya dönüşüyor. İhtiyaçlarının karşılanmasını isteyen biri, benimkileri tamamlayan ihtiyaçlar.

Odanın ortasındaki yatağa oturdum ve cebimden maskeyi çıkardım. Kulübe her girdiğimde maske takıyordum, tıpkı üst düzey erkeklerin çoğunun yaptığı gibi. Bu yaşam tarzı hakkında açık olmanın sonuçları olduğunu zor yoldan öğrendim. Dahası, şirketimi kurduğumda kişisel tercihlerimin şirketi ne kadar etkileyebileceğini çok çabuk fark ettim.

O zamanlar, yeni başladığım zamanlarda, aptalın tekiydim. Daha iyi bilmeliydim, ama dikkatsizdim. Aileme kızgındım ve beni memnun etmek isteyen kadınlarla dolup taşıyordum. Bu durum gururumu okşuyordu ve onların arkadaşlığından zevk almaya hevesliydim. Genç ve aptaldım. Bu kadar pervasız olmamalıydım. Buna değmezdi ve eğer geri alabilseydim, alırdım.

Kısa sürede magazin basınında playboy olarak adımlarımı duyurdum. İşte o zaman Zander beni kulübe tanıştırdı. Bu, arzularımı tatmin etmenin ama yine de anonim kalmanın bir yoluydu. Şirketim artık benim kişisel tercihlerim yüzünden zarar görmek zorunda değildi ve hissedarlar da yakamdan düşmüştü. Artık önemli olduklarından değil. Artık bana bir bok yapamazlar.

Her iki durumda da mümkün olduğunca gizli kalmak en iyisi. Ne pahasına olursa olsun skandallardan ve olumsuz basından kaçınmalıyım. Geçim kaynağım tehlikede ve kadınlar buna değmez. Eskiden oturma odamda asılı olan düğün fotoğrafımın görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor. İhtiyacım olan tek şey başarısız bir evlilik. Beni gafil avladı ve bana karşı daha fazla şey hissettiğini düşünmem için beni kandırdı. Club X'in oyun kitabından bir not almalıydım ve ona bir gizlilik sözleşmesi imzalatmalıydım.

En azından iğrenç boşanmamızdan sonra bir tane imzalamak için maaş çekini aldı. Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Başından beri sadece maaş çeki istiyordu. Tıpkı diğer herkes gibi. Hepsi sadece lanet bir maaş çeki istiyor.

Yataktan kalkıyorum, küreği tekrar çıkarma ihtiyacı hissediyorum ama İtaatkârım yanımda değil. Boynumu kırıyorum ve geçmişi unutuyorum. Ait olduğu yerde. Bu gece şu an ve karşılanması gereken ihtiyaçlarla ilgili. Bunu yeterince erteledim. Bunu *hak ediyorum*.

Zander'ın mesajıma verdiği tepkiyi düşündükçe bir kahkaha atıyor ve sırıtıyorum. Beni bu yaşam tarzıyla tanıştıran oydu. Bir Dominant olarak serbest bırakılmanın ve kontrolün tadını çıkarmayı öğrendim. Ama bundan daha fazlası var. Bir İtaatkâra hizmet etmenin verdiği tatmin. Onu eğitmek ve gerçekten zevkle doymasını izlemek. Onun güvenini ve bağlılığını kazanmak. Bu bir heyecan ve son derece tatmin edici bir heyecan.

Canım çekiyor ama erteliyordum. Başka birine güvenmek çok zor. Sizi dinleyeceklerine ve size güvenmeyi öğreneceklerine inanmak. Gerçek bir güven inşa etmek daha da zor. Ama beden dilinizi ya da ilkel ihtiyaçlarınızı saklayamazsınız. Son itaatkârım ihtiyaçlarını saklamaya çalışmıştı. Sanırım sadece oynamak istiyordu. Ama ben rol yapmam ve inanmam. Mükemmellik isterim. Bu işe her şeyimi veririm ve karşılığında bu işe harcadığım tutku ve enerjinin her zerresini beklerim. Ama son Sub'im bana bunu vermedi. Meydan okuyordu ve sadece cezalandırılmak istiyordu. Her zaman. Ve her seferinde daha sert ve daha acı verici olmasını istiyordu. Benim acıya karşı bir fetişistliğim yok. Bu beni ilgilendirmiyor. O da bunu biliyordu. Tasmamı ondan çıkardım ve bir daha Club X'e adımımı atmadım.

Kulübe gelmeyeli neredeyse bir yıl oldu, bir İtaatkârım olmayalı ve bu temel ihtiyaçlarıma boyun eğmeyeli bir yıl oldu. Arzularıma dalmaya ve bu odayı iyi bir şekilde kullanmaya fazlasıyla hazırım.

Yüzümde bir sırıtışla maskeyi cebime atıyorum. Gösteri zamanı.

Club X'i beğendiğinizi umuyoruz. Desteğiniz için bir teşekkür olarak, lütfen bu %20 indirim kuponunun keyfini çıkarın.

[Buradan alın!](#)

En Yüksek Teklifi Veren Koleksiyonu'nun 1. Kitabı Satın Alındı'yı okumaya devam etmek için [BURAYA](#) tıklayın!

ABOUT THE AUTHORS

Birlikte yazdığımız romanımızı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz. Umarız bizim yazmayı sevdiğimiz kadar siz de okumayı sevmişsinizdir!

Daha fazlasını mı istiyorsunuz? Her türlü hayran ekstrasını almak için [posta listemize](#) katılın! (Zaten listemizdeyseniz, bunu otomatik olarak alacaksınız).

Willow Winters

[Willow Instagram'da takip 'u edin](#)
[Facebook'ta beğenin.](#)
[Willow'un web sitesini görüntüleyin!](#)

Lauren Landish

[Onu Facebook'ta beğenin.](#)
[Lauren'in web sitesini](#)
[görüntüleyin!](#)

Birlikte yazdığımız romanlara göz atın!

En Yüksek Teklifi Veren

Seri [Satın Aldı](#)
[Satıldı](#)
[Sahiplenildi](#)
[i Verildi](#)

Bağımsız Romanslar

[Mürekkepli](#)
[Cazip](#)
[Sayın CEO](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.